

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Bobr Castor o.s.**, se sídlem Karoliny Světlé 1509, 347 01 Tachov, IČ 270 58 077, *zastoupeného Mgr. Robertem Kaše, advokátem se sídlem v Plzni, Pražská 43*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 19.1.2010 č.j. ŽP/13540/09,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 19.1.2010 č.j. ŽP/13540/09, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši **5 760,- Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám **Mgr. Roberta Kaše**, advokáta se sídlem v Plzni, Pražská 43.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou napadeným rozhodnutím žalobce navrhl, aby Krajský soud v Plzni (dále jen krajský soud) zrušil rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Tachov č.j. 2060/2009-OŽP/10 ze dne 9.11.2009 tak, že v rozhodnutí byl vypuštěn výrok č. II.: „Náhradní výsadba se neukládá.“ a výrok č. I. o povolení kácení dřevin zůstal v platnosti. Uvedeným rozhodnutím Městský úřad v Tachově v části I. svého rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny povolil pokácet na

parcelách č. 3620/1 a 3630/1 v k.ú. Tachov v ulicích Třešňová a Družstevní celkem 975 m² keřů a 149 ks stromů, ve složení 91 ks jabloní, 6 ks třešní, 13 ks hrušní, 9 ks višní, 8 ks slivoňovitých, 1 ořešák a dále 2 ks vrby obecné, 7 ks douglasky tisolisté, 2 ks jedle bělokoré, 4 ks javoru, 2 ks hlohu, 1 ks borovice černé, 2 ks břízy bělokoré, 3 ks smrku pichlavého a 1 ks škumpy orobincové, když rozměry (obvody kmenů) uvedených stromů a plochy keřů uvedl v příloze tohoto vydaného rozhodnutí jako jeho nedílné části. Kácení bude provedeno nejpozději do počátku hnízdního období, tj. do 31.3.2010, popřípadě v období od 30.9.2010 do 31.3.2010. Ve výroku II. Městský úřad v Tachově rozhodl, že náhradní výsadba se neukládá.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v daném případě nebyl důvod pro vydání povolení kácení dřevin. Již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce vyjádřil své pochybnosti o posuzování veřejného zájmu při rozhodování o povolení kácení nelesního porostu ve srovnání s platným územním plánem. Žalovaný se v této souvislosti pokusil o výklad pojmu veřejný zájem na místo toho, aby zvážil, zda důvod pro povolení kácení dřevin je natolik závažný, aby žádosti bylo vyhověno. V této souvislosti žalobce odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, na jejímž podkladě konstatoval, že důvod pro povolení kácení dřevin nebyl dán. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 21.8.2008 čj. 4 As 20/2008-84, v němž tento soud dospěl k závěru, že závažný důvod pro kácení dřevin spočívající v plánované výstavbě, může být dán teprve v okamžiku, kdy nabyde právní moci v územním rozhodnutí po umístění konkrétní stavby, v němž se jednoznačně vymezí rozsah a situování stavby a bude poprvé najisto postaveno, které dřeviny by při realizaci stavby musely být pokáceny. Jak vyplývá ze žádosti o povolení kácení dřevin, jedná se v daném případě o dřeviny, které se nachází v ploše, kde začne výstavba „Technické infrastruktury pro výstavbu rodinných a bytových domů“. Žalobce konstatoval, že správní orgán I. stupně ani žalovaný se naprosto nedostačeným a nepřijatelným způsobem vypořádaly s neexistencí pravomocného územního rozhodnutí a v rozporu se zákazem zneužití správního uvážení a zásadou legitimního očekávání ve správním řízení povolily kácení nelesních dřevin, aniž k tomu byl dán zákonný podklad. Podle žalobce v průběhu územních řízení na umístění uvažovaných staveb může dojít ke změnám umístění staveb a tím pádem ke změně požadavku na kácení dřevin. Žalobce nemá jednoznačný důkaz o neexistenci pravomocného územního rozhodnutí, jeho neexistenci pouze dovodil z uváděných citací a vyjádření obou správních orgánů obsažených ve správním spisu.

Žalobce v dalším žalobním bodu tvrdil, že žalovaný nesprávně posoudil jeho odvolací výtku, kterou se žalobce domáhal, aby žalovaný jako odvolací orgán v souladu s § 9 odst. 3 věta první zák. č. 114/1992 Sb. správnímu orgánu I. stupně, aby poté, co mu bude po zrušení jeho rozhodnutí věc vrácena zpět, uložil žadateli povinnost zaplatit do rozpočtu obce odvod, který obec použije na zlepšení životního prostředí. Žalobce vyslovil přesvědčení, že odvod na zlepšení životního prostředí je správní orgán povinen uložit, pokud neuloží provedení náhradní výsadby podle odst. 1 § 9 zák. č. 114/1992 Sb. Žalobce tvrdil, že právní názor žalovaného, že výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí stanoví zvláštní zákon, který však nebyl dosud schválen a že proto toto ustanovení není v praxi dobře aplikovatelné, nemá oporu v zákoně. Žalobce opakoval, že existuje několik oceňovacích předpisů, které lze pro tyto účely použít. Žalobce již v průběhu řízení poukazoval na existenci vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 3/2008 Sb., kterou se provádějí některá

ustanovení zák. č. 114/1992 Sb., která v § 2 písm. l) pro účely stanovení ceny, koeficientu, přírážky a srážky k cenám a postupu při uplatnění způsobu oceňování věcí, práv, jiných majetkových hodnot a služeb, vymezuje pojem nelesní porost, za který žalobce dřeviny rostoucí na předmětných pozemcích oprávněně považuje. Citovaným ustanovením zákonodárce stanovil, že nelesní porost s použitím § 9 cit. vyhlášky je schopen stát se předmětem oceňování, kdy oceňovacím předpisem je zák. č. 151/1997 Sb., k jehož provedení § 33 byla přijata citovaná vyhláška Ministerstva životního prostředí.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě uváděl, že ve smyslu § 9 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny není povinností orgánů ochrany přírody, uložit náhradní výsadbu tehdy, pokud vyhodnotí, že uložení náhradní výsadby není nezbytné. Je věcí uvážení správního orgánu posoudit, zda náhradní výsadba bude uložena, či nikoliv. S odkazem na ust. § 9 odst. 3 in fine zák. č. 114/1992 Sb. žalovaný uváděl, že výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí, stanoví zvláštní zákon. Vzhledem k tomu, že daňové a poplatkové povinnosti lze stanovit jen zákonem a protože takovýto speciální zákon nebyl vydán, nelze v praxi ust. § 9 odst. 3 zákona využívat. Žalovaný uvedl, že žalobcem navrhované oceňovací předpisy, a to zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a vyhláška Ministerstva financí č. 3/2008 Sb., o provedení tohoto zákona, nemohou být v daném případě použity a to vzhledem k explicitní definici účelu zákona o oceňování majetku určeného v § 1 zák. č. 151/1997 Sb. Na podporu svého tvrzení žalovaný uvedl právní názory Ústavního soudu plynoucí z Nálezů Ústavního soudu z 22.3.2005 čj. Pl. ÚS 63/04 publikovaného ve sbírce zákonů č. 210/2005 Sb., podle kterého *zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny předvídá v ust. § 9 odst. 3 vydání zvláštního zákona, kterým by byl do rozpočtu obce stanoven odvod za kácení dřevin. Vzhledem k tomu, že takový zákon dosud nebyl vydán, neexistuje ani zákonný podklad ... zavedení poplatku je vyhrazeno toliko zákonu.* K otázce budoucí výstavby žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu odůvodnění jeho rozhodnutí na str. 2 v odst. 3-5. K otázce posuzování veřejného zájmu při rozhodování o povolení kácení nelesního porostu ve srovnání s platným územním plánem žalovaný uváděl, že ačkoliv veřejný zájem patří mezi důležité právní instituty a operuje s ním celá řada právních norem, platné právo jeho definice neobsahuje. Podle závěrů Ústavního soudu (Pl. ÚS 24/04) by veřejný zájem v konkrétní věci měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů. Veřejný zájem nelze v konkrétní věci *a priori* předem stanovit. Úvaha jakou v této otázce se správní orgán I. stupně řídil, je patrná z jeho odůvodnění na str. 2 odst. 4-5, z čehož je zřejmé, že podle tohoto správního orgánu převážil veřejný zájem podle § 18 odst. 4 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu nad veřejným zájmem ochrany přírody a krajiny. K námitce žalobce, že nemá jednoznačný důkaz o neexistenci pravomocného územního rozhodnutí žalovaný uváděl, že územní rozhodnutí Městského úřadu Tachov o umístění stavby „Technická infrastruktura pro 33 rodinných domků Třešňová ulice Tachov na pozemcích v k.ú. Tachov“ čj. 975/2007-OÚPRR-Ú, ze dne 31.7.2007, nabylo právní moci dne 1.9.2007 a změna územního rozhodnutí Městského úřadu Tachov o umístění stavby „Technická infrastruktura pro výstavbu rodinných a bytových domů v ulici Třešňová Tachov“ čj. 618/2009-OVÚP-6Ú103, ze dne 25.6.2009, nabyla právní moci dne 28.7.2009.

K další žalobní výtce, že žalobce byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech, žalovaný konstatoval, že občanské sdružení Bobr Castor o.s. se přihlásilo do

správního řízení o povolení kácení dřevin, stalo se účastníkem tohoto řízení a ve lhůtě stanovené pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí podalo připomínku týkající se nesouhlasu s rozsahem náhradní výstavby. S touto připomínkou se prvoinstanční orgán vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný v řízení, ve kterém se vypořádal se všemi námitkami vznesenými ze strany žalobce, kdy žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že žalobci nebyla upřena žádná procesní práva. Žalovaný závěrem konstatoval, že je přesvědčen o svém právním názoru vyjádřeném v závěru přezkoumávaného rozhodnutí i o tom, že řízení správního orgánu I. stupně bylo vedeno v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí žalovaného bylo rovněž vydáno v souladu se zákonem. Z těchto důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisu správního orgánu vyplynulo, že dne 7.9.2009 Městský úřad Tachov, odbor životního prostředí obdržel žádost města Tachov o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na p.p.č. 3630/1 a 3620/1 v k.ú. Tachov. Dne 8.9.2009 Městský úřad Tachov vydal oznámení o zahájení řízení ve věci kácení dřevin na p.p.č. 3620/1 a 3630/1 a nařídil na 29.9.2009 ústní projednání a místní ohledání. O ústním jednání konaném 29.9.2009 byl sepsán protokol o jeho průběhu. Dne 9.11.2009 Městský úřad Tachov, odbor životního prostředí vydal rozhodnutí, kterým povolil podle § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny povolení pokácení ovocných a neovocných stromů a současně rozhodl, že náhradní výsadba se neukládá, když výrok tohoto rozhodnutí v části I. byl již výše specifikován. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uváděl, že podáním žádosti Města Tachov o povolení kácení dřevin rostoucí mimo les bylo zahájeno správní řízení. K žádosti bylo doloženo zplnomocnění firmy OXES Tachov s.r.o. Městu Tachov, výpisy z katastru nemovitostí, situační zákresy umístění dřevin požadovaných k pokácení, včetně jejich seznamu a zastavovací studie v území. Tím byly doloženy relevantní náležitosti podání ve smyslu § 8 odst. 3 vyhlášky Ministerstva životního prostředí ČR č. 395/1992 Sb. Do správního řízení se přihlásilo občanské sdružení Bobr Castor o.s. jako účastník řízení ze zákona. Správní orgán dále konstatoval, že předmětné území je platným územním plánem Města Tachova určeno k zastavení bytovým domem a rodinnými domy v řadové zástavbě. Stromy vysázené na této ploše byly v minulosti vysázeny bez souhlasu vlastníka (tehdy státu) a v rozporu s podmínkami pronájmu, které stanovily, že na pronajatých pozemcích nebudou vysazovány trvalé porosty, zejména dřeviny. Již tehdy bylo toto území určeno k budoucí zástavbě. Pokud by byly podmínky tehdy dodrženy, žádné dřeviny by se v této lokalitě nevyskytovaly. Z výčtu dřevin je přitom patrné, že jejich hodnota je především hospodářská. Po zvážení námitek správní orgán konstatoval, že sice dojde k výraznému snížení počtu dřevin, zejména ovocných, ale v bezprostředním sousedství předmětného území je dostatek nelesních i lesních dřevin, navíc volná použitelná plocha v rozsahu přibližně 1 ha na výstavbu dřevin před přijetím nového územního plánu neexistuje. Proto správní orgán nevyužil možnosti uložení konkrétní náhradní výstavby podle § 9 odst. 1 zákona, ale bude iniciovat výstavbu podle nové a platné územně plánovací dokumentace a to koncepčně.

Na základě odvolání účastníka řízení žalovaný správní orgán rozhodnutím z 19.1.2010 čj. ŽP/13540/09 změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že z rozhodnutí vypustil výrok č. II. „Náhradní výsadba se neukládá.“ a výrok č. I o povolení kácení dřevin zůstal v platnosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uváděl, že k odvolací námitce, že je

vadou výroku rozhodnutí, pokud není uvedeno, podle kterého předpisu byla uložena náhradní výsadba, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru tento výrok v rozhodnutí být uveden neměl a proto tento výrok byl odvolacím orgánem vypuštěn. K další námitce, že ke dni vydání rozhodnutí nebyly doloženy vlastnické vztahy k předmětným pozemkům, žalovaný uvedl, že žalobce jako odvolatel pejorativním způsobem rozebíral problematiku vlastnictví předmětných pozemků. Žalovaný přitom vycházel ze zjištění, že město Tachov udělilo plnou moc k zastupování právnické osobě OXES Tachov s.r.o., což bylo vyvoláno předpokladem, že jeden z pozemků, a to p.p. č. 3620/1 v k.ú. Tachov, bude městem Tachov této firmě prodán. Tvrzení, že nebyly doloženy vlastnické vztahy, se podle žalovaného nezakládá na pravdě.

V další výtce odvolatele, že na předmětných pozemcích má být zcela zlikvidována zeleň z důvodu výstavby a že je nezbytné uložit náhradní výstavbu na jiném místě, žalovaný konstatoval, že ukládání náhradní výstavby není povinností orgánů ochrany přírody a ten pokud vyhodnotí, že uložení náhradní výstavby není nezbytné, jako bylo v tomto případě, ukládat jí nemusí. Podle § 9 odst. 3 zák. o ochraně přírody je ten kdo kácí dřeviny z důvodu výstavby s povolením orgánů ochrany přírody a komu orgán ochrany přírody neuloží náhradní výsadbu, je povinen zaplatit odvod do rozpočtu obce, která jej použije pro zlepšení životního prostředí. Výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání, i případné prominutí stanoví zvláštní zákon. Tento zákon však dosud schválen nebyl a proto není ustanovení tohoto odstavce v praxi dost dobře aplikovatelné. Zákon o oceňování majetku, který považuje odvolatel za zvláštní zákon k provedení tohoto ustanovení, jím podle odvolacího orgánu není.

V další výtce, že v době místního šetření bylo správním orgánem uváděno, že náhradní výsadba bude provedena v rozsahu sadových úprav podle projektu a když odvolatel žádal tento projekt předložit, již nebyl správním orgánem k dispozici. U stavebního úřadu tento projekt ani ke dni vydání rozhodnutí nebyl nalezen, správní orgán uváděl, že při místním ohledání mohl odvolatel nahlédnout do projektové dokumentace. Ze strany odvolatele však dochází k záměně pojmů „Projektová dokumentace“ za „Projekt sadových úprav“. Zástupce prvoinstančního orgánu do protokolu uvedl, že náhradní výsadba bude realizována v tomto území v rámci sadových úprav, tj. podle projektové dokumentace stavby a jednotlivými vlastníky rodinných domů.

K další výtce, ve které odvolatel uváděl, že s pojmem veřejný zájem se nakládá zcela volně a proto má být pochybné, zda vůbec správní orgán může posoudit míru jednotlivých veřejných zájmů, když není zřejmé, kdy tento pojem má oporu v zákoně, žalovaný uváděl, že veřejný zájem patří mezi důležité právní instituty a operuje s ním řada právních forem, ač platné právo neobsahuje jeho definici. Veřejný zájem je řazen mezi takzvané neurčité pojmy a je chápán jako protiklad zájmu soukromých, od nichž se liší tím, že okruh osob, jimž tento zájem svědčí, je vždy neurčitý. V ustanovení § 18 odst. 4 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování v stavebním řádu je uváděno, že „územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví“. Veřejným zájmem je podle § 58 zák. i ochrana přírody a krajiny. V daném řízení dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že veřejný zájem na realizaci územního plánu převážil nad veřejným zájmem na zachování předmětných dřevin a důvody uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce jako odvolatel neuvedl na podporu svého požadavku na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání žádné právně významné skutečnosti, na jejich podkladě by bylo možno tomuto návrhu vyhovět. Vzhledem k tomu žalovaný zjistil, že prvoinstanční řízení bylo vedeno a rozhodnutí bylo také vydáno v souladu s právními předpisy a proto výrok o povolení kácení dřevin ponechal v platnosti. Pokud správní orgán I. stupně došel k závěru, že uložení náhradní výsadby není nezbytné a tuto skutečnost také odůvodnil, jedná se o zcela legitimní krok. Ustanovení § 9 zák. o ochraně totiž uložení náhradní výsadby orgánům ochrany přírody pouze umožňuje a nikoliv ukládá. Proto prvoinstanční orgán povinnost uložit náhradní výsadbu v dané věci neměl.

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

O žalobě rozhodl krajský soud bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Podle **§ 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny** ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Podle **§ 9 odst. 1 cit. zákona**, orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytnou dobu, nejvýše však na dobu 5 let. Podle **§ 9 odst. 3 téhož zákona**, pokud orgán ochrany přírody neuloží provedení náhradní výsadby podle odst. 1 je ten, kdo kácí dřeviny z důvodu výstavby a s povolením ochran orgánu ochrany přírody, povinen zaplatit odvod do rozpočtu obce, která jej použije na zlepšení životního prostředí. Ten, kdo kácí dřeviny protiprávně, je povinen zaplatit odvod do státního fondu životního prostředí České republiky. Výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí stanoví zvláštní zákon.

V přezkoumávaném případě žalobce jako stěžejní žalobní důvod uváděl tvrzení, že v dané věci nebyl dán důvod pro povolení kácení dřevin s tím, že při rozhodování o povolení kácení dřevin správní orgán nedostatečně posoudil existenci veřejného zájmu. Ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, povolení ke kácení dřevin lze vydat ze závažných důvodů a hodnocení jednotlivých skutečností, které tyto závažné důvody zakládají, musejí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zřetelně seznatelné. Součástí úsudku o naplnění závažných důvodů pro vydání povolení ke kácení dřevin musí být i vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin, neboť tato kritéria se nevztahují pouze pro rozhodování příslušného správního orgánu o rozsahu náhradní výsadby. Pro posouzení existence závažných důvodů pro povolení kácení dřevin je právně významný důvod pro kácení dřevin. Žadatel město Tachov v žádosti o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les uváděl, že se jedná o dřeviny na ploše, kde začne výstavba „Technické infrastruktury pro výstavbu rodinných a bytových domů ulice Třešňová Tachov“. Správní orgán I. stupně ani

žalovaný se dále tímto důvodem blíže nezabývaly a dostaly se tak do rozporu s právním názorem, že *závažný důvod pro pokácení dřevin spočívající v plánované výstavbě, může být dán teprve v okamžiku, kdy nabyde právní moc územní rozhodnutí o umístění konkrétní stavby (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 20/2008-84 ze dne 21.8.2008 dostupný na www.nssoud.cz)*. Součástí správního spisu, tak jak je dokumentován spisovým přehledem zpracovaným správním orgánem I. stupně a součástí správního spisu žalovaného není územní rozhodnutí o umístění stavby „Technické infrastruktury pro rodinné domy Třešňová ulice Tachov na pozemcích v k.ú. Tachov“. Existenci tohoto podkladu nezmiňuje jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný a žádný z těchto orgánů ani nedovozuje z jeho existence, či neexistence, právní závěry. Krajský soud konstatuje, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu přezkoumává na podkladě skutkového stavu, který tu byl dán v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. I když žalovaný existenci příslušného územního rozhodnutí a jeho následné změny, ve vyjádření zmiňoval, krajský soud nepřistoupil k vlastnímu dokazování skutečnosti týkající se existence konkrétního rozhodnutí o umístění stavby, neboť výsledek tohoto dokazování by podstatným způsobem změnil výchozí skutkový stav a přivodil by nové právní vyhodnocení takto zjištěného skutkového stavu, čímž by krajský soud svým postupem zabránil účastníku řízení využít řádné procesní ochrany jeho práv. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně ani žalovaný neposuzoval existenci závažných důvodů pro povolení kácení dřevin ve vazbě na existenci rozhodnutí o umístění stavby, která má být důvodem pro povolení kácení dřevin, vzhledem k tomu, že závažné důvody pro povolení kácení dřevin nebyly dostatečným způsobem vymezeny a rozhodnutí postrádá i úvahy vedoucí k závěru o jejich naplnění, dostává se rozhodnutí žalovaného do rozporu s ust. § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb. Existenci závažných důvodů nemůže doložit pouze obecně vyslovený a důkazně nepodložený závěr, že veřejný závěr na realizaci územního plánu převažuje nad veřejným zájmem na zachování předmětných dřevin, jak žalovaný argumentoval v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 5. Krajský soud z tohoto důvodu shledává uplatněný žalobní bod za důvodný.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že ve smyslu § 9 odst. 3 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny správní orgán byl povinen uložit zaplatit odvod do rozpočtu obce. Důvodnost této žalobní výtky krajský soud posuzoval na podkladě výše citovaného ustanovení § 9 odst. 1 a 3 zák. č. 114/1992 Sb. Krajský soud dospěl k závěru, že pokácením dřevin rostoucích mimo les vzniká krajinně ekologická újma. Náprava této ekologické újmy může spočívat buď v náhradním plnění, kterým je náhradní výsadba ve smyslu § 9 odst. 2 zák. o ochraně přírody a krajiny nebo ve finanční kompenzaci ve smyslu § 9 odst. 3 zák. o ochraně přírody. Dle § 9 odst. 3 zák. o ochraně přírody a krajiny pokud orgán ochrany přírody neuloží provedení náhradní výsadby, je ten, kdo kácí dřeviny z důvodu výstavby a s povolením orgánu ochrany přírody, povinen zaplatit odvod do rozpočtu obce. Výši odvodu podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí stanoví zvláštní zákon. Krajský soud konstatuje, že takovýto zvláštní zákon nebyl dosud přijat. Nelze akceptovat právní názor žalobce, který zvláštním zákonem umožňujícím realizaci odvodu do rozpočtu obce je zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, neboť tento zákon upravuje způsoby oceňování věcí, práv a jiných majetkových hodnot a služeb pro účely stanovené zvláštními předpisy. Je pravda, že i dřeviny rostoucí mimo les se mohou stát předmětem oceňování majetku, kdy je na místě i postup podle zák. č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a jeho prováděcích právních předpisů. Nicméně ocenění dřevin rostoucích mimo les ještě neřeší výši odvodu,

podmínky, za kterých by odvod byl uložen nebo podmínky pro situace, ve kterých lze provedení odvodu prominout. Právě v této oblasti nedostatek legislativní úpravy brání tomu, aby mohla být povinnost zaplatit odvod do rozpočtu obce uložena. Ve smyslu článku 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, lze totiž povinnosti ukládat toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Pro nedostatek legislativní úpravy (která by byla obdobná případům, kdy je ukládán odvod odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 9 odst. 6 písm. d) a odst. 7 a § 11 odst. 2 zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně ZPF), nemůže docházet k stanovení povinnosti zaplatit odvod za ekologickou újmu za pokácené dřeviny. Žalobní bod v tomto směru krajský soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Vzhledem k tomu, že žalobu ve vazbě na hlavní žalobní bod shledal krajský soud důvodnou, zrušil z důvodu nezákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém na podkladě úplně zjištěného skutkového stavu věci bude opakovaně vyřešena otázka existence závažných důvodů pro povolení kácení dřevin ve smyslu § 8 odst. 1 zák. o ochraně přírody a krajiny.

Vzhledem k tomu, že žalobce dosáhl v řízení procesního úspěchu v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal krajský soud žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů, představovány odměnou za dva úkony právní pomoci po 2.100,- Kč, za dva režijní paušály po 300,- Kč, když tato odměna za právní zastoupení ve výši 4.800,- Kč byla navýšena o DPH v sazbě 20%. Náklady řízení dosáhly celkové výše 5.760,- Kč a jejich součástí není soudní poplatek uhrazený za podanou žalobu, jehož úhrada nebyla v rámci specifikace vzniklých nákladů řízení žalobcem žádána.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. září 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková